

[Knud Kristensen.]

eningen, som jo er de største og mægtigste Foreninger paa dette Omraade, i skøn Forening for at bekæmpe dette Lovforslag, for at de kan bibeholde den Magt, som de hidindtil har haft, og som de ønsker at beholde. Men vi andre ønsker, at der ogsaa skal være en Beskyttelse for dem, der fagforeningsmæssigt set er de svage i Samfundet. Vi ønsker, de skal have Beskyttelse til at udføre deres Erhverv og deres Arbejde uden i et og alt at skulle rette sig efter disse mægtige Organisationers Bestemmelse.

Jeg har saa nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det ærede Medlem er jo ogsaa imod dette Forslag, og han kritiserer det, men han bruger en anden Taktik. Han siger nemlig som saa: Ja, i og for sig kunde der være noget om det, der er sikkert her et Problem, som trænger til at blive løst og trænger til, at der bliver Lovgivet om det, men det foreliggende Lovforslag er saa umuligt, det er saa uovervejede og saa elendig, at vi ikke kan være bekendt at vedtage det. Nu vil jeg sige til det ærede Medlem, at det er den Slags Paastande og Udtryk, som man meget godt kan bruge, men jeg hørte ikke, at det ærede Medlem virkelig paaviste, hvori dette uovervejede og dette umulige laa — det var maaske, fordi han ikke kunde finde det. Det ærede Medlem kan sagtens staa og sige, at saadan er det, men hvis det nu er hans Opfattelse, hvorfor er han saa ikke selv kommet med et Forslag, der er bedre, naar han nu mener, det er en vigtig Opgave at faa løst. Det er jo ikke en Sag, som er kommet frem lige i de sidste Dage, den har været fremme her paa Rigsdagen gennem mange Aar. Det radikale Venstre har haft en Repræsentant i Udvalget, og ikke alene deres Udvalgsmedlemmer, men ogsaa Medlemmerne af det radikale Parti har ved min Medvirking været i Stand til at følge Arbejdets Gang helt fra første Færd derved, at de har faaet alle Oplysninger og alle Ændringsforslag i flere Eksemplarer, end Udvalgsmedlemmerne er berettigede til, for at de kunde gøre Partiet og dets Specialister paa dette Omraade bekendt dermed, saa de kunde følge det hele. Men skønt det har været saaledes i Aarevis, og skønt det ærede Medlem og det radikale Parti i det hele

taget jo sikkert ikke har nogen ringe Mening om deres egen Intelligens og deres Evne til at stille Forslag — vi har jo Erfaringer nok for, at de tror meget godt om sig selv, det giver sig ogsaa mange Gange Udtryk deri, at de taler nedsættende om andres Arbejde paa dette Omraade —, saa er de dog ikke kommet med et Forslag. Der har været Tid nok dertil, men de har altsaa ikke gjort det, og hvis de nu mener, hvad man næsten skulde synes var en umulig Tanke, at de ikke selv er kvalificerede til at fremsætte det, men at der bør nedsættes et Udvalg, hvorfor er de saa først fremkommet med Forslag om et saadant Udvalg lige i det Øjeblik, der er Udsigt til, at Forslaget kan samle et Flertal her i Tinget? Hvis det var et brændende Ønske at faa det undersøgt saa nøje som muligt, hvorfor kom de saa ikke med et Forslag om et Udvalgs Nedsættelse noget før? Men først i det Øjeblik, der var Udsigt til, at der kunde skabes et Flertal i Folketinget, kom det radikale Parti i Tanke om, at nu var et Udvalg paa sin Plads. Hvad skulde det Udvalg til paa det Tidspunkt? Selvfølgelig er der ingen, der kender det ærede Medlems Taktik, der i mindste Maade er i Tvivl om, at det skulde tjene til at forhindre en Afgørelse og en Vedtagelse og i det hele taget forhindre, at det radikale Parti kom til at tage afgørende Stilling for og imod. Derfor skulde vi have dette Udvalg. Oghvad var det saa for et Udvalg, der foresloges? Det er ogsaa en Ting, som kan have sin Betydning med Hensyn til at klarlægge, hvad der var Hensigten dermed. — Lad mig først erindre om, at det ærede Medlem Hr. P. Munch — jeg tror, det var første Gang, han var Ordfører for dette Forslag — sagde, at en Betingelse for, at de vilde gaa med til et saadant Forslag, var, at Fagorganisationerne, Fagforeningerne og Arbejdsgiverforeningerne havde tiltraadt det. Jeg sagde den Gang, at jeg troede, at det var et godt Paaskud til ingenting at faa ud af det, for hvis man skal vente paa et Forslag, der fratager dem en Ret til Overgreb, indtil de selv finder det betimeligt, saa tror jeg, vi kan vente til Dagens Ende. Hvad vilde det ærede Medlem sige om en Mand, der stod op og foreslog, at vi skulde vente med at gennemføre en Trustlovgivning, som det ærede